

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้ศึกษาได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. สารมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย
2. ตัวสะกดในภาษาไทย
3. การเขียน
 - 3.1 ความหมายของการเขียน
 - 3.2 การสอนเขียนคำ
 - 3.3 ความสำคัญของการเขียน
 - 3.4 ปัญหาและอุปสรรคในการเขียนคำ
4. การสร้างแบบฝึก
 - 4.1 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี
 - 4.2 หลักการเลือกสร้างแบบฝึก
5. จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สารมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย

การจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) เป็นระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ การคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการ หลักสูตรแกนกลางที่มุ่งเน้นให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานมีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

ความนำ

การจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กรมวิชาการ, หน้า 1-5)

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบธุรกิจการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสพการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

ธรรมชาติ / ลักษณะเฉพาะ

ภาษาเป็นเครื่องมือใช้สื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและตรงตามจุดหมาย ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิด ความต้องการและความรู้สึก คำในภาษาไทยย่อมประกอบด้วย เสียง รูปพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และความหมาย ส่วนประโยคเป็นการเรียงคำตามหลักเกณฑ์ของภาษา และประโยคหลายประโยคเรียงกันเป็นข้อความ นอกจากนี้คำในภาษาไทยยังมีเสียงหนักเบา มีระดับของภาษา ซึ่งต้องใช้ให้เหมาะสมแก่กาลเทศะและบุคคล ภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ตามสภาพวัฒนธรรมของกลุ่มคน ตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจ การใช้ภาษาเป็นทักษะที่ผู้ใช้ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การเขียน การพูด การฟัง และการสื่อสารต่าง ๆ รวมทั้งต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาเพื่อสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพและใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว มีวิจารณญาณและมีคุณธรรม

วิสัยทัศน์

ภาษาเป็นเครื่องมือของคนในชาติเพื่อการสื่อสารทำความเข้าใจกันและใช้ภาษาในการประกอบกิจการงานทั้งส่วนตน ครอบครัว กิจกรรมทางสังคมและประเทศชาติ เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การบันทึกเรื่องราวจากอดีตถึงปัจจุบัน และเป็นวัฒนธรรมของชาติ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะอย่างถูกต้อง เหมาะสมในการสื่อสาร เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้แสวงหาความรู้และประสพการณ์ เรียนรู้ในฐานะเป็นวัฒนธรรมทางภาษาให้เกิดความชื่นชมซาบซึ้ง และภูมิใจในภาษาไทย โดยเฉพาะคุณค่าของวรรณคดี และภูมิปัญญาทางภาษาของบรรพบุรุษ

ที่ได้สร้างสรรค์ไว้ อันเป็นส่วนเสริมสร้างความงดงามในชีวิตการเรียนรู้ภาษาไทยย่อมเกี่ยวข้องกับความคิดของมนุษย์ เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิด การเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดสร้างสรรค์ คิดวิพากษ์วิจารณ์ คิดตัดสินใจแก้ปัญหา และวินิจฉัยอย่างมีเหตุผล ขณะเดียวกันการใช้ภาษาอย่างมีเหตุผล ใช้ในทางสร้างสรรค์ และใช้ภาษาอย่างสละสลวยงดงาม ย่อมสร้างเสริมบุคลิกภาพของผู้ใช้ภาษาให้เกิดความน่าเชื่อถือและเชื่อภูมิด้วย

ภาษาเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่าน และการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ความรู้และประสบการณ์ ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดความเห็น ความรู้และประสบการณ์ การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสารให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเลือกใช้คำ เรียบเรียงความคิด ความรู้ และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ ได้ตรงตามความหมาย และถูกต้องตามกาลเทศะ บุคคล และมีประสิทธิภาพ

ภาษาไทยมีส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระ ได้แก่ กฎเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งผู้ใช้ภาษาจะต้องรู้และใช้ภาษาให้ถูกต้อง นอกจากนี้วรรณคดีและวรรณกรรม ตลอดจนบทร้องเล่นของเด็ก เพลงกล่อมเด็ก ปริศนาคำทาย เพลงพื้นบ้าน วรรณกรรมพื้นบ้าน เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมซึ่งมีคุณค่า การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนวรรณคดี วรรณกรรม ภูมิปัญญาทางภาษาที่ถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้ง ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีตและความงดงามของภาษาในบทประพันธ์ ทั้งร้อยกรองและร้อยแก้วประเภทต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและความภูมิใจในสิ่งที่บรรพบุรุษได้สั่งสมและสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

คุณภาพของผู้เรียน

เมื่อจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้ว ผู้เรียนต้องมีความรู้ ความสามารถดังนี้

1. สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างดี
2. สามารถอ่าน เขียน ฟัง ดู และพูด ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผลและคิดเป็นระบบ
4. มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้และใช้ภาษาในการพัฒนาตนและสร้างสรรค์งานอาชีพ
5. ตระหนักในวัฒนธรรมการใช้ภาษาและความเป็นไทย ภูมิใจและชื่นชมในวรรณคดีและวรรณกรรมซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย
6. สามารถนำทักษะทางภาษามาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องตามกาลเทศะและบุคคล

7. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และสร้างความสามัคคีในความเป็นชาติไทย

8. มีคุณธรรมจริยธรรม มีวิสัยทัศน์ โลกทัศน์ที่กว้างไกลและลึกซึ้ง

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย มีดังนี้

การจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กรมวิชาการ, หน้า 11-12)

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐานที่ ท 2.1 : ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐานที่ ท 3.1 : สามารถเลือกฟังและดูอย่างวิจารณ์ญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณ์ญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

มาตรฐานที่ ท 4.1 : เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

มาตรฐานที่ ท 4.2 : สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัยบุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน

สาระที่ 5 : วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐานที่ ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเป็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ตัวสะกดในภาษาไทย

คำในภาษาไทยมีตัวสะกดตามมาตราที่กำหนดเอาไว้ ซึ่งมาตราตัวสะกดต่างๆมีทั้งหมด 8 มาตรา ดังต่อไปนี้ กรณีการ พวงเกษม (2535, หน้า 9)

1. แม่กก มี “ก” เป็นตัวสะกด
2. แม่กง มี “ง” เป็นตัวสะกด
3. แม่กด มี “ด” เป็นตัวสะกด

4. แม่กบ มี “บ” เป็นตัวสะกด
5. แม่กม มี “ม” เป็นตัวสะกด
6. แม่เกย มี “ย” เป็นตัวสะกด
7. แม่เกอว มี “ว” เป็นตัวสะกด

ข้อสังเกต บางตำราระบุว่า มี 9 มาตรา เพราะรวมมาตราแม่ ก.กา เข้าไว้ด้วย ซึ่ง แม่ ก. กา นั้นไม่มี ตัวสะกดในที่นี้จึงไม่นับเป็นมาตราตัวสะกด

สำหรับคำที่ภาษาไทยยืมมาจากภาษาอื่นนั้น ได้เขียนตัวสะกดตามรูปเดิมของภาษาเดิม แต่ออกเสียงตามมาตราตัวสะกดของไทยซึ่งเรียกได้ว่าตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด มีดังนี้

แม่กก	ข	ค	ฃ					
	เลข	โรค	เมฆ					
แม่กค	จ	ช	ฌ	ญ	ฎ	ฐ	ฑ	ฒ
	กิจ	ราช	ก้ำช	กฏ	ปรากฏ	อิฐ	ครุฑ	วุฒิ
แม่กบ	ป	พ	ฟ	ภ				
	รูป	อพยพ	กราฟ	ปรารภ				
แม่กน	ณ	ญ	ร	ล	ฬ			
	คุณ	บัญชา	บรรจง	กาล	กาฬ			

การเขียน

ความหมายของการเขียน

อจลรา ชิวพันธ์ (2532, หน้า 1-2) ได้ให้ความหมายของการเขียน หมายถึง การเขียนเป็นทักษะของการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ต่างๆของผู้เขียนเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจได้ตรงตามที่ต้องการ การเขียนเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับทักษะการฟังและการพูดสังเกตได้ว่าถ้าเด็กคนใดพูดได้ไม่ชัดเจน เช่นออกเสียงเป็น ร เป็น ล หรือออกเสียงควบกล้ำ ร และ ล ไม่ถูกต้อง เด็กก็จะมี การเขียนที่ไม่ถูกต้องตามไปด้วย เช่น เด็กจะเขียนคำว่า ค่องแก้ว ตามเสียงพูดของเขาหรือเขียนคำว่าน่าเกลียด เป็นน่าเกลียด ถ้าเด็กคนใดได้ฝึกทักษะการอ่านบ่อยๆก็จะมีส่วนในหัดคำศัพท์ต่างๆได้มากนำมาใช้ในการเขียนได้มาก ครูก็ควรจะพึงระวังว่า สิ่งที่ได้อ่านมานั้น ควรมีแบบอย่างที่ดีในการที่จะนำมาใช้เขียนด้วย จากประเด็นดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การเขียนเป็นสิ่งสำคัญต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเขียนในระดับชั้นประถมศึกษา นั้นมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนด้วยลายมือที่มีระเบียบ และถูกต้องตามลักษณะของอักษรไทยประเภทต่างๆ
2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้อง แม่นยำ รวดเร็ว
3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเขียนได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
4. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้จินตนาการและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็น และใช้วิจารณ์งานในการเขียนเชิงวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างมีเหตุผล
6. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถมีทักษะในการเขียนประเภทต่างๆ และสามารถนำหลักเกณฑ์การเขียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
7. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการเขียน สามารถสร้างสรรค์งานเขียนได้ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน ตลอดจนถึงการรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเขียน **จุดมุ่งหมายและความสำคัญ**

การสอนเขียนคำในชั้นประถมศึกษา เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเขียนในระดับสูงขึ้นไป หากนักเรียนเขียนคำได้ถูกต้อง การสื่อความหมาย การใช้ภาษาย่อมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ วรรณ แก้วแพรก (2524, หน้า 21) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการสอนเขียนคำในชั้นประถมศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ให้นักเรียนเขียนคำที่เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว สะอาด เรียบร้อย
2. เพื่อให้ให้นักเรียนรู้คำเข้าใจความหมายและสามารถใช้คำได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับวัย ระดับชั้น และความสามารถของนักเรียน
3. เพื่อให้ให้นักเรียนรู้และเข้าใจหลักเกณฑ์ในใช้คำได้ตามสมควรกับวัย และระดับชั้นของนักเรียน
4. เพื่อให้ให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้คำ สนใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้คำ และใช้ได้อย่างถูกต้องดีขึ้นตามวัย และระดับชั้นของนักเรียน

รองรัตน์ อธิรภัคดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา (อ้างใน นิภา แก้วประทีป, 2546 หน้า 13) ได้สรุปถึงการสอนเขียนคำในชั้นประถมศึกษาว่า มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้เด็กรู้จักคำต่างๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน และช่วยให้เด็กเขียนเป็นเรื่องราวต่างๆ ได้

2. เพื่อให้เด็กรู้จักเขียนคำต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้คำต่างๆ ได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น
4. เพื่อให้เด็กค้นคว้าและคิดคำใหม่ๆ ตามที่เด็กต้องการ

จากจุดมุ่งหมายที่กล่าวไว้ข้างต้น จะเห็นได้ว่า การเขียนคำมีความสำคัญและจำเป็นสำหรับนักเรียนเพราะการเขียนคำที่ถูกต้องจะช่วยให้นักเรียนมีพื้นฐานทางภาษาด้านการเขียนที่ดีสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การสอนเขียนคำ

ความหมายของการสอนเขียนคำ นักการศึกษา ได้ให้ความหมายของการเขียนคำไว้ดังนี้
วรรณ โสมประยูร (2533, หน้า 489) ได้กล่าวถึงการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดเป็นรากฐานที่สำคัญของการเขียน ซึ่งผู้เขียนจำเป็นต้องรู้หลักต่างๆ เพื่อช่วยให้สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องและทำให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพ

ภาสินี ชันแก้ว (2547, หน้า 9) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำ คือ การเขียนคำที่นำพยัญชนะต้น สระตัวสะกด วรรณยุกต์ มาประสมเป็นคำอ่านก่อนเพื่อนำไปสู่การเขียนคำได้อย่างถูกต้อง

ชิน โพธิ์อ่อน (2526, หน้า 11) กล่าวว่า การเขียนคำ คือความสามารถของบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้ถูกต้องตามที่ควรอยู่ และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

สมศักดิ์ สีนธุระเวช (2529, หน้า 59) ได้ให้ความหมายไว้ว่าการเขียนสะกดคำหมายถึงความสามารถในการเขียนพยัญชนะ สระ ได้อย่างถูกต้องในการเขียนคำต่างๆ

บันลือ พุกกะวัน (2522, หน้า 115) กล่าวว่า การสะกดคำ เป็นการสอนให้เด็กรู้หลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายใต้คำหนึ่งๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้อย่างชัดเจนและเขียนคำได้ถูกต้อง

และ ภาสินี ชันแก้ว (2547, หน้า 9) กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำคือการเขียนคำที่นำพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ มาประสมเป็นคำอ่านก่อนเพื่อนำไปสู่การเขียนคำได้อย่างถูกต้อง

จากความหมายของการเขียนสะกดคำ ที่กล่าวมานี้พอสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึงความสามารถในการเขียนคำโดยใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวการันต์ เรียบเรียงเป็นคำได้ถูกต้อง เพื่อจะได้ออกเสียงได้อย่างชัดเจนและเขียนได้ถูกต้อง

ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำ เป็นพื้นฐานของการเรียนทุกระดับชั้นในการเรียนการสอนนักเรียน จึงจำเป็นจะต้องรู้จักการสะกดคำให้ถูกต้อง รู้จักกฎเกณฑ์ของการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด จึงจะสามารถเขียนเป็นประโยคและเขียนเรื่องราวได้ ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งสำคัญของการเขียนเป็นอย่างยิ่ง นักเรียนจึงควรได้รับการฝึกเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักคำต่างๆที่ใช้ในชีวิตประจำวันและเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเขียนสะกดคำเป็นรากฐานที่สำคัญของการเขียน ซึ่งผู้เขียนจำเป็นต้องรู้หลักต่างๆ เพื่อช่วยให้สามารถเขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้องและทำให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพ เสี่ยม เวียงคำ (อ้างใน วรรณิ โสมประยูร, 2533, หน้า 489) การสะกดคำ เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญในการวางรากฐานของการเรียนเด็กๆ จำเป็นต้องรู้จักสะกดคำให้ถูกต้องก่อนจึงจะเขียนเป็นเรื่องราวได้ เสี่ยม เวียงคำ (อ้างใน สมพร มั่นตะสูต, 2526, หน้า 37) ได้กล่าวว่าตัวสะกดคำเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยให้ข้อเขียนต่างๆ น่าอ่าน หากงานเขียนหรือข้อเขียนใดๆ มีคำที่สะกดผิดอยู่ก็จะทำให้ข้อเขียนนั้นมีคุณค่าน้อยลง

วิธีการสะกดคำมีหลายวิธี ถ้าสะกดคำเพื่ออ่านจะสะกดตามเสียง ถ้าสะกดคำเพื่อเขียนจะสะกดคำตามรูป และการสะกดคำจะสะกดเฉพาะคำที่เป็นคำไทยและตัวสะกดตรงตามรูปคำ

1. วิธีการสะกดคำตามรูปคำ

กา สะกดว่า กอ – อา – กา

คาง สะกดว่า คอ – อา – งอ – คาง

ร้าน สะกดว่า รอ – อา – นอ – ราน – ไม้โท – ร้าน

2. วิธีการสะกดคำโดยสะกดแม่ ก กา ก่อนแล้วจึงสะกดมาตราตัวสะกด

ทาง สะกดว่า ทอ – อา – ทา – ทา – งอ – ทาง บ้าน สะกดว่า บอ – อา – บา – นอ – บาน – บาน – โท – บ้าน

3. วิธีการสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม

มาตราตัวสะกดจะเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่น คำที่มาจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต

ภาษาเขมร ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

หลักการสอนเขียนคำ

การสอนเขียนคำมีหลักการสำคัญที่ครูผู้สอนควรคำนึงถึงเพราะจะช่วยให้ครูสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องและสนองต่อความสนใจและความต้องการของเด็กอันจะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จได้

รองรัตน์ อศิริภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516, หน้า 126) ได้กล่าวถึงหลักการสอนเขียนคำว่าต้องคำนึงถึงหลักการต่อไปนี้

1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวเด็กและสิ่งที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. สอนคำที่เด็กสนใจและเข้าใจความหมาย
3. ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ เด็กบางคนยังจำพยัญชนะ และสระไม่ได้ย่อมจะเขียนคำไม่ได้ ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องเอาใจใส่เด็กให้จำสระและพยัญชนะให้ได้เสียก่อนนอกจากนี้เมื่อเด็กนักเรียน ที่เขียนคำ ไปแล้ว ครูไปพบเห็นคำเหล่านี้ในวิชาอื่นต้องทบทวนให้เด็กได้ระลึกถึงคำนี้ด้วย เพื่อให้เด็กจำได้แม่นยำขึ้น
4. ทุกครั้งที่สอนคำใหม่ต้องมีการทบทวนคำเก่าที่เรียนมาแล้วเสียก่อน
5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะทราบว่าเด็กมีความสามารถในการเขียนคำมากน้อยเพียงใด
6. มีการบันทึกผลงานของเด็กแต่ละคนว่าตั้งแต่เริ่มแรกเรียนเขียนคำได้มากน้อยเพียงใด เด็กพัฒนาขึ้นหรือไม่
7. การสอนที่ถูกต้องครูควรให้การช่วยเหลือเด็กโดยให้เด็กได้ยืมคำที่สะกดอย่างชัดเจน เขียนสะกดคำอย่างระมัดระวังแล้วจึงให้อ่านคำที่สะกด และต้องทบทวนดูว่าคำที่สะกดนั้นจะถูกต้องหรือไม่
8. ครูเขียนคำใหม่ลงในกระดานแล้วให้นักเรียนลอกตาม ครูต้องเขียนให้ชัดเจนอ่านง่าย เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กลอกผิด
9. เมื่อสะกดคำไปแล้วเด็กคนใดสะกดผิดครูต้องเก็บกระดานคำอย่างชัดเจนหรือเรียกเด็กคนนั้นมาแก้เป็นรายบุคคลก็ได้

ประภาศรี สีหอำไพ (2524, หน้า 390) ได้เสนอแนะวิธีการสอนเขียนคำไว้ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้ค้นคำศัพท์ในเรื่องที่เรียน นำมาแลกเปลี่ยนกับบอกและเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้
2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุดเรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่นเรียงลำดับ พยัญชนะ เรียงตามความหมาย
3. ครูบอกให้เขียนและตรวจโดยใช้บัตรคำและพจนานุกรมประกอบการสอน
4. แข่งขันการสะกดคำยากบนกระดานดำ
5. ใช้เอกสารประกอบ ให้เลือกคำที่สะกดถูกจากเอกสารนั้นๆ
6. นำกฎเกณฑ์การเขียนสะกดคำมาแต่งเป็นคำประพันธ์เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น

7. ฝึกการเขียนเรียงความแล้วให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกด การันต์ของตนเองหรือของเพื่อนๆ

8. หาประโยคหรือข้อความสั้นๆมาให้เติมศัพท์

9. เขียนรายงานคำที่มักสะกดผิด

10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต คำสมาส คำสนธิ คำควบกล้ำ มาแต่งประโยครวบรวมไว้

11. กำหนดคำศัพท์ให้แล้วนำมาเขียนเป็นประโยคหรือเรื่อง

12. ควรตรวจแก้ตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้งไม่บอຍให้นักเรียนสะกดผิดโดยไม่แก้ไข ไพฑูรย์ ธรรมแสง (2519, หน้า 23-24) ได้เสนอความเห็นว่่ววิธีที่จะฝึกทักษะการเขียนตามคำบอกเท่านั้นจำเป็นต้องอ่านข้อความยาวๆให้เด็กเขียนเสมอไป ควรใช้กิจกรรมหลายๆอย่างปนกัน ดังนี้

1. ก่อนอื่นต้องให้เด็กรู้จุดมุ่งหมายว่าให้เขียนตามคำบอกนั้นเพื่อให้สะกดคำได้อย่างถูกต้อง ถูกวรรคตอน และลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อย

2. ให้เด็กรวบรวมคำที่เด็กเขียนผิดบ่อยๆจากหนังสือพิมพ์ ป้ายโฆษณา พร้อมทั้งอธิบายได้ว่าผิดตรงไหน

3. ให้มีการสะกดคำบนกระดาน

4. ให้ช่วยกันเขียนคำยากด้วยตัวอักษรงามๆ ปิดแผ่นป้ายโฆษณาในห้องเรียน

5. ผูกคำยากเป็นร้อยกรองให้ท่องจำ

6. ส่งเสริมให้เปิดพจนานุกรมเมื่อสงสัย

7. กำหนดคำศัพท์ให้เขียนเป็นประโยค หรือเป็นเรื่องราว

8. ให้กิจกรรมการเขียนประกาศ โฆษณา ชี้แจง การเขียนรายงานเป็นกิจกรรมร่วมกับการเขียนคำบอก

9. ถ้าบอกให้เขียนเป็นเรื่องราว ต้องให้เด็กเกิดความเข้าใจเรื่องที่จะเขียนได้อีกด้วยรวมทั้งทราบว่่าผิดอย่างไรแล้วให้แก้ไข

10. เมื่อเขียนผิด ชี้แจงให้ทราบว่่าผิดอย่างไร แล้วให้แก้ไข

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (อ้างใน นิภา แก้วประทีป, 2546, หน้า 15) ได้เสนอแนะให้ครูหาวิธีส่งเสริมให้นักเรียนเขียนคำไว้ดังนี้คือ

1. ให้นักเรียนหาคำที่มีเสียงเหมือนกัน เช่น บิน ดิน ริน เป็นต้น

2. ให้นักเรียนหาพยัญชนะมาเติมให้ครบ เช่นวง (กาง)

3. ให้นักเรียนเติมคำเพื่อให้ได้ใจความต้องการ เช่นครูหนังสือ

4. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น หมู – สุกร หมา – สุนัข
5. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น ร้อน – เย็น, กลางวัน – กลางคืน
6. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายเฉพาะสิ่ง เช่น สิ่งที่จะต้องใส่สวมใส่ที่เท้า

(ถุงเท้า รองเท้า) สิ่งที่จะดื่ม (น้ำ นม ยา) สิ่งที่จะกิน (อาหาร ข้าว นม)

7. ให้นักเรียนหาคำที่มีเสียงเหมือนกันแต่ความหมายไม่เหมือนกัน เช่น ข้า ฆ่า คำ
8. ให้นักเรียนหาคำพวกเดียวกัน เช่น ชื่อสัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า ชื่อต้นไม้ ชื่อสิ่งของเครื่องใช้
9. ให้นักเรียนหาตัวอักษรที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะเดียวกัน เช่น แมว หมู หมา
10. ให้นักเรียนเขียนคำอธิบาย หรือคำบรรยายภาพต่างๆว่ารูปภาพนั้นคืออะไร

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำนี้พอสรุปได้ว่า การสะกดคำเป็นแขนงหนึ่งของการเขียนเป็นพื้นฐานของการศึกษาทุกระดับชั้นและทุกสาขาวิชา การสอนเขียนสะกดคำเป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดได้ถูกต้องเพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง มีกระบวนการเรียนคือเรียนรู้คำฝีกออกเสียงคำ เรียนรู้ความสำคัญของตัวอักษรกับเสียง จำรูปร่างของคำและจำลำดับตัวอักษรในคำนั้นๆได้ ในการสอนคำนั้นจะต้องให้นักเรียนสนใจที่จะเรียน และนักเรียนได้ฝึกฝนจึงต้องใช้กิจกรรมหลายๆอย่างเพื่อให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน จดจำคำต่างๆได้อย่างแม่นยำ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้านอื่นๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีการสอนอ่านและเขียน

1. ดูรูปคำและอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง
2. จำรูปคำและรู้ความหมายของคำ
3. รู้หลักการสะกดคำ เช่น

แม่ง ใ ช้ ง สะกด

แม่งน ใ ช้ น ร ล พ ญ ณ

แม่งบ ใ ช้ บ ภ พ ฟ

คำที่สะกดไม่ตรงตามตามมาตราจะไม่สะกดคำ แต่ใช้หลักการสังเกตรูปคำและรู้

หลักการสะกดคำ เช่น คำว่า เหตุ ออกเสียงสะกดในแม่ กด

4. วิธีการสะกดคำอักษรควบ มีวิธีการสะกดคำ 2 วิธี คือ

4.1 การสะกดคำเพื่ออ่าน จะมุ่งที่เสียงของคำด้วยการอ่านอักษรควบก่อนแล้วจึง

สะกดคำ เช่น

กราบ ออกเสียง กรอ – อา – บอ – กราบ

ครอง ออกเสียง ครอ – ออ – งอ – ครอง

4.2 การสะกดแบบเรียงพยัญชนะต้น วิธีนี้ใช้ในการสะกดคำเพื่อเขียน เช่น

กรอง ออกเสียง กอ – รอ – ออ – งอ – กรอง

ปลาย ออกเสียง ปอ – ลอ – อา – ยอ – ปลาย

5. วิธีการสะกดอักษรนำ มีวิธีการสะกดคำดังนี้

5.1 ห นำ ย ร ล ว ให้ออกเสียงพยัญชนะนำก่อน เช่น หน ออกเสียง หนอ หย ออกเสียง หยอ เป็นต้น แล้วจึงสะกดคำ เช่น หยา สะกดว่า หยอ – อา – หยา หนู สะกดว่า หนอ – อุ – หนู ให้เห็นว่าอักษรตัวแรกมีอิทธิพลต่ออักษรตัวที่สอง ส่วนการสะกดคำเพื่อมุ่งเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง อาจสะกดแบบเรียงพยัญชนะ เช่น หนู สะกดว่า หอ – นอ – อุ – หนู

5.2 อ นำ ย ให้ออกเสียง oy เป็นเสียง ย แล้วสะกดคำ เช่น ย่า สะกดว่า ยา – อา – ยา – ยา – เอก – ย่า (ออกเสียง ย่า เพราะอิทธิพลของเสียง อ ที่เป็นอักษรนำ) หรือ ออ – ยอ – อา – ยา – ไม่เอก – ย่า หรือจำรูปคำทั้ง 4 คำ ได้แก่ ย่า อยู่อย่าง ยาก

5.3 การสะกดคำที่อักษรสูงนำอักษรเดี่ยว หรืออักษรกลางนำอักษรเดี่ยว เช่น สง สม ผล กล ฅ ตล เป็นต้น ให้ออกเสียงนำก่อน เช่น สน ออกเสียง สะหนอ สม ออกเสียง สะหมอ แล้วจึงสะกดคำเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง เช่น เสมอ สะกดว่า สะหมอ – เออ – สะ – หมอ สนอง สะกดว่า สะหนอ – ออ – งอ – สะหนอง หรือสะกดคำแบบเรียงตัวพยัญชนะเพื่อมุ่งเขียนคำให้ถูกต้อง เช่น เสมอ สะกดว่า สอ – มอ – เออ – สะหมอ สนอง สะกดว่า สอ – นอ – ออ – งอ – สะหนอง

6. วิธีการสะกดคำที่สระเปลี่ยนรูปและลดรูป

สระโอะ มีตัวสะกด จะลดรูป

ลด สะกดว่า ลอ – โอะ – คอ – ลค

สระอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

วัน สะกดว่า วอ – อะ – นอ – วัน

สระเอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปโดยใช้ไม้ไต่คู้

เปิด สะกดว่า ปอ – เอะ – คอ – เป็ด

สระเออ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป

เดิน สะกดว่า คอ – เออ – นอ – เดิน

แอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป

แข็ง สะกดว่า ขอ – แอะ – งอ – แข็ง

สระอัว มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป

ลาวด สะกดว่า ลอ – อัว – คอ – ลาวด

7. วิธีการสะกดคำที่มีตัวการันต์เป็นคำมาจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต จะมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด การสะกดที่มีตัวการันต์จะให้อ่านเป็นคำแล้วสังเกตรูปคำและรู้กฎเกณฑ์ตามหลักภาษาว่าคำที่มีตัวการันต์ พยัญชนะการันต์จะไม่ออกเสียง

ปัญหาและอุปสรรคในการเขียนคำ

การเขียนและสะกดคำผิด เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับทุกระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นรากฐานของการศึกษาระดับชั้นอื่นๆ ดวงเดือน สุทธิกิจย์ (2522, หน้า 2) กล่าวว่า ครูส่วนใหญ่ฝึกการเขียนสะกดคำให้นักเรียนเขียนตามคำบอก เมื่อนักเรียนเขียนผิดก็ให้แก้คำผิดหลายๆ ครั้ง โดยที่นักเรียนไม่เข้าใจว่าผิดเพราะอะไร และนำคำนั้นมีความหมายอย่างไร ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายและจำไม่ได้ เมื่อเรียนต่อในระดับสูงนักเรียนก็ยังเขียนสะกดคำผิดอยู่ความบกพร่องในการเขียนสะกดคำนี้ มีนักการศึกษาได้อธิบายไว้ดังนี้ เปลื้อง ณ นคร (2517, หน้า 32) ได้กล่าวถึง สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดว่า

1. เกิดจากการขาดความสังเกต เช่น ตัวการันต์ พยัญชนะควบกล้ำได้แก่ กานต์ มักเขียนผิดเป็น กาน โบ มักเขียนผิดเป็น โบว์ น้ำครำ มักเขียนผิดเป็น น้ำคลำ
2. การใช้แนวเทียบที่ผิด เทียบคำที่จะเขียนกับคำที่ออกเสียงเหมือนกัน โดยเข้าใจว่าเหมือนกัน เช่น

สังเกต มักเขียนผิดเป็น สังเกต โดยใช้แนวเทียบคำว่า เหตุ
อานิสงส์ มักเขียนผิดเป็น อานิสงษ์ โดยใช้แนวเทียบคำว่า พระสงฆ์

3. เกิดจากอิทธิพลของภาษาถิ่น ซึ่งมีสำเนียงแตกต่างกันบ้างในบางคำ จึงทำให้เขียนสะกดคำผิด เพราะเทียบเสียงกับสำเนียงภาษาอื่น เช่น

บ่อ (น้ำ) ในสำเนียงภาคกลาง ตรงกับคำว่า “บ” ในสำเนียงภาคอีสาน
ศรียา และ ประภัสสร นิยมธรรม (2525, หน้า 176- 178) ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับสาเหตุการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนและข้อเสนอแนะดังนี้

1. การสะกดคำผิดเพราะการเลินเล่อ

1.1 เด็กที่เขียนเลินเล่อและอ่านไม่เก่ง ครูควรฝึกด้านการอ่านให้ก่อนและชักชวนให้เด็กสังเกตตัวสะกดของคำต่างๆ แล้วค่อยฝึกให้เขียน โดยให้สัมพันธ์กับเรื่องที่อ่านเมื่อเด็กมีความแม่นยำในการอ่านมากขึ้น ก็มักจะเขียนสะกดคำได้ดีขึ้น

1.2 เล่นเลอะแต่อ่านเก่ง ครูต้องให้เด็กเข้าใจว่าการสื่อสารความคิดจะมีประสิทธิภาพดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับความถูกต้องในการสะกดคำ ครูช่วยเด็กวินิจฉัยข้อผิดพลาด และให้ข้อเสนอแนะหลักเกณฑ์ กฎการเขียน เช่น หลักการใช้ (।) และ (,) เป็นต้น

2. เด็กที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ เด็กที่ไม่ชอบอ่านมักขาดการสังเกต ขาดประสบการณ์ ควรแก้ไขโดยหาหนังสือดีๆ หรือฝึกให้ใช้พจนานุกรมเมื่อสงสัยการสะกดคำ

3. เด็กที่แยกเสียงได้ไม่ดี อาจเกิดความบกพร่องด้านการฟัง ควรแก้ไขด้วยการเน้นทักษะการฟัง

4. เด็กที่สายตาไม่ดี เนื่องจากภาษาไทยมีหลายคำที่ออกเสียงเดียวกันแต่ตัวสะกดต่างกัน ทำให้ความหมายแตกต่างกัน การฝึกใช้สายตาจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ครูต้องให้การฝึกเด็กฝึกการสังเกตคำ และจดจำตัวสะกดให้ได้ ฝึกให้เด็กอาศัยประสาทสัมผัสมาช่วยโดยการใช้นิ้วลากหรือสัมผัสไปตามตัวอักษรที่ต้องการเขียนจนกระทั่งจำตัวสะกดได้ แล้วจึงให้เขียนคำนั้นในรูปประโยค

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2531, หน้า 34 -37) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องของการเขียนผิดไว้ดังนี้

1. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด
2. เขียนผิดเพราะเห็นรูปคำหรือตัวอย่างผิด
3. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบคำผิด
4. เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ
5. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักเกณฑ์ทางภาษา

วรรณิ โสมประยูร (อ้างใน นิภา แก้วประทีป, 2546, หน้า 13-14) ได้กล่าวถึงลักษณะหรือรูปแบบในการเขียนสะกดคำผิดดังนี้

1. ผิดที่ตัวพยัญชนะ เช่น ช แทน ทร
2. ผิดที่ตัวสระ เช่น พิรุฑ เขียนผิด เป็นพิรุธิ
3. การเขียนผิดที่ตัวสะกด
4. การเขียนผิดที่ตัวสะกด
5. วรรณยุกต์ เช่น โน้ต เขียนผิดเป็น โน๊ต
6. การเขียนผิดที่ตัวสะกดที่ตัวสระ พยัญชนะ และ วรรณยุกต์
7. การเขียนผิดที่คำพิเศษหรือตัวย่อ
8. การเขียนผิดที่คำนั้นมาจากภาษาอื่น
9. การเขียนผิดโดยทอนเสียงให้สั้นลง
10. การเขียนผิดโดยยืมเสียงให้ยาวออก

11. การเขียนผิดที่อักษรควบกล้ำ
12. การเขียนผิดที่สระ ใ – ไ และ อัย
13. การเขียนผิดที่อักษรนำ

จากปัญหาดังกล่าว สรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำผิดเกิดจากตัวครูผู้สอน ตัวนักเรียนและวิธีการสอน การสอนเขียนคำ เป็นวิธีการช่วยเด็กรู้จักการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์ ได้อย่างถูกต้อง ได้เรียนรู้คำ ฝึกการออกเสียงคำที่ถูกต้อง รู้ความหมายของคำ สังเกตเปรียบเทียบคำที่เขียนผิดกับคำที่เขียนถูก โดยครูผู้สอนจะต้องเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี เป็นตัวอย่างในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ครูต้องสอนไปตามลำดับขั้นตอน ควรกระตุ้นหรือเร้าความสนใจของเด็กให้อยากเรียน ควรให้การเสริมแรงเด็กทุกครั้งที่นักเรียนตอบถูกต้องและคอยให้กำลังใจขณะที่นักเรียนตอบผิดในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนเขียนคำ จึงควรใช้วิธีการ รูปแบบที่หลากหลาย โดยเน้นให้นักเรียนได้ฝึกบ่อยๆอย่างต่อเนื่องจากกิจกรรมแบบฝึกที่น่าสนใจ สามารถทำให้นักเรียนพัฒนาการเขียนและบรรลุลักษณะประสงคได้

การเขียนสะกดคำผิดเป็นปัญหาที่ใหญ่มาก เพราะการเขียนสะกดคำผิดเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนไม่สนใจในการใช้ภาษา ฉะนั้นควรระมัดระวังการเขียนสะกดคำให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะคำบางคำเคยเขียนถูกมาแล้ว แต่พอนานๆ ไปหรือบางครั้งก็จำเป็นจะต้องนำมาใช้ กลับเขียนผิด ที่เป็นเช่นนั้นเพราะมีสาเหตุหลายประการ ซึ่ง นิภา แก้วประทีป (2546, หน้า 15) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำผิดเกิดจากตัวครูผู้สอน ตัวนักเรียนและวิธีการสอน การสอนเขียนคำ เป็นวิธีการช่วยเด็กรู้จักการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์ ได้อย่างถูกต้อง ได้เรียนรู้คำ ฝึกการออกเสียงคำที่ถูกต้อง รู้ความหมายของคำ สังเกตเปรียบเทียบคำที่เขียนผิดกับคำที่เขียนถูก โดยครูผู้สอนจะต้องเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี เป็นตัวอย่างในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ครูต้องสอนไปตามลำดับขั้นตอน ควรกระตุ้นหรือเร้าความสนใจของเด็กให้อยากเรียน ควรให้การเสริมแรงเด็กทุกครั้งที่นักเรียนตอบถูกต้องและคอยให้กำลังใจ ขณะที่นักเรียนตอบผิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนคำ จึงควรใช้วิธีการ รูปแบบที่หลากหลาย โดยเน้นให้นักเรียนได้ฝึกบ่อยๆอย่างต่อเนื่องจากกิจกรรมแบบฝึกที่น่าสนใจ สามารถทำให้นักเรียนพัฒนาการเขียนและบรรลุลักษณะประสงคได้

1. เขียนพยัญชนะ สระ และคำไม่ได้
 - 1.1 เขียนไม่เป็นรูปร่าง ดูไม่ออกว่าเขียนพยัญชนะตัวอะไร สระอะไร
 - 1.2 เขียนพยัญชนะหรือคำกลับหัว เช่น กน เป็นนก
 - 1.3 เขียนพยัญชนะและสระไม่มีหัว เช่น ปวด เขียนเป็นปาด ทำให้คนอ่านไม่รู้เรื่อง

1.4 เขียนไม่อยู่ในเส้นบรรทัด คือ อยู่ข้างบนลอยเหนือบรรทัดบ้าง ตกลงมาข้างล่างเส้นบรรทัดบ้าง

2. เขียนสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกที่ เช่น คำว่าแก้ง เขียนเป็น แก้ง คำว่า ศรีษะ เขียนเป็น ศีษะ เป็นต้น

2.1 คำพ้องเสียง นักเรียนเขียนคำพ้องเสียงผิด โดยไม่ได้คำนึงถึงความหมายของคำ นักเรียนเขียนตามคำที่สะกด เช่น น้ำที่ของเรา นักเรียนเขียนเป็น น้ำที่ของเรา เป็นต้น

2.2 เขียนคำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงมาตราผิด เช่น วันนี้มีโอกาสดี นักเรียนจะเขียนคำว่า โอกาส เป็น โอคาด

2.3 เขียนคำที่มีตัวการันต์ผิด เช่น อารมณ์ นักเรียนเขียนอารมณ์

2.4 คำที่มีสระเสียงสั้นและเสียงยาวสลับกัน เช่น บางคำใช้สระเสียงสั้น แต่นักเรียนเขียนเป็นสระเสียงยาว เช่น ประณีต เป็นประณีต

2.5 เขียนคำควบกล้ำผิด เช่น สะพรั่ง นักเรียน เขียนเป็น สะ – พั่ง

2.6 เขียนพยัญชนะบางตัวในคำเดียว ห่างออกไป เช่น สมุด เขียนเป็นสมุ ด

2.7 เขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศผิด เช่นคำว่า กรุป เขียนเป็นกูป ไอศกริม เขียนเป็น ไอศกริม

3. นักเรียนเว้นวรรคตอนและย่อหน้าให้ถูก เช่น “กินอาหารดี ทำให้ร่างกายแข็งแรง ไม่มีโรคภัยมาเบียดเบียน” ซึ่งทำให้เครื่องหมายเปลี่ยนไปทันที ที่ถูกต้องคือ “กินอาหารดีทำให้ร่างกายแข็งแรง ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน”

4. ใช้คำไม่เหมาะสม โดยนำภาษาพูดมาเขียน “ฉันกินน้ำ” ที่ถูกต้องคือ “ฉันดื่มน้ำ” เป็นต้น

5. เขียนอักษรย่อไม่ถูกต้อง เช่น ค.ช . เขียนเป็น คช. หรือ พ. ศ เขียนเป็น พศ.

6. ลำดับความคิดในการเขียนไม่ได้ วกวนสับสน

7. ลายมืออ่านยาก

8. ไม่มีความคิดในการเขียนมักจะลอกแบบหรือเลียนแบบจากเพื่อนหรือหนังสือด้วยความคิดของตัวเองไม่ค่อยได้

จากปัญหาดังกล่าว สรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำผิดเกิดจากตัวครูผู้สอน ตัวนักเรียนและวิธีการสอน การสอนเขียนคำ เป็นวิธีการช่วยให้เด็กรู้จักการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์ ได้อย่างถูกต้อง ได้เรียนรู้คำ ฝึกการออกเสียงคำที่ถูกต้อง รู้ความหมายของคำ สังเกตเปรียบเทียบคำที่เขียนผิดกับคำที่เขียนถูก โดยครูผู้สอนจะต้องเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี เป็นตัวอย่างในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ครูต้องสอนไปตามลำดับขั้นตอน

ควรกระตุ้นหรือสร้างความสนใจของเด็กให้อยากเรียน ควรให้การเสริมแรงเด็กทุกครั้งที่นักเรียนตอบ ถูกต้องและคอยให้กำลังใจขณะที่นักเรียนตอบผิดในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนเขียนคำ จึงควรใช้วิธีการ รูปแบบที่หลากหลาย โดยเน้นให้นักเรียนได้ฝึกบ่อยๆอย่างต่อเนื่องจากกิจกรรม แบบฝึกที่น่าสนใจ สามารถทำให้นักเรียนพัฒนาการเขียนและบรรลุวัตถุประสงค์ได้

การสร้างแบบฝึก

ความหมาย

น้อมศรี เกท (2527, หน้า 54) กล่าวว่าเมื่อครูได้สอนเนื้อหาแนวคิดหรือหลักการเรื่องใด เรื่องหนึ่งให้กับนักเรียน และนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นแล้ว ขั้นต่อไปครูจำเป็นต้อง จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้มีความชำนาญคล่องแคล่ว ถูกต้องแม่นยำและรวดเร็ว หรือ ที่เรียกว่าฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะ

วรสุดา บุญยไวยโรจน์ (2527, หน้า 37) กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนที่จัดทำขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจ และฝึกฝนจนเกิดแนวคิดที่ถูกต้อง และเกิดทักษะในเรื่องใด เรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องช่วยบ่งชี้ให้ครูทราบว่าผู้เรียนหรือผู้ใช้แบบฝึกหัดมี ความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ ควรส่งเสริมหรือมีจุดด้อยที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ตรงไหน อย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญ ที่ครูทุกคนใช้ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่างๆ

สงบ ลักษณะ (2535, หน้า 61) กล่าวว่า ชุดแบบฝึกเป็นสื่อใช้ฝึกทักษะการคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหาและการปฏิบัติของนักเรียนนิยมใช้กลุ่มวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การงานและพื้นฐานอาชีพ

ความหมาย แบบฝึก ซึ่งมีชื่อเรียกว่า แบบฝึกบ้าง แบบฝึกเสริมทักษะบ้าง แบบฝึก หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ได้ฝึกทักษะจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียนนั้น

จากความเห็นของนักวิชาการดังกล่าว เกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของแบบฝึกหรือ แบบฝึกหัด สรุปได้ดังนี้ แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือสื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะ ให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่งๆเพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งเกิด ความชำนาญในเรื่องนั้นๆอย่างกว้างขวางมากขึ้นดังนั้นแบบฝึกจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อย ในการที่จะช่วยเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น ชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

แบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยเสริมทางทักษะให้กับผู้เรียนการสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องศึกษาองค์ประกอบและลักษณะของแบบฝึก เพื่อเลือกใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2518, หน้า 72) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาไทย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาได้ด้วยตนเอง

วรศุดา บุญยไวยโรจน์ (2527, หน้า 37) กล่าวแนะนำให้ผู้สร้างแบบฝึกได้ยึดลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่ง และวิธีทำ คำสั่ง หรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก
2. ตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึก
3. ภาษา และภาพควรเหมาะสมกับวัย และพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. ควรฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป มีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อสร้างความสนใจ

5. แบบฝึกต้องมีความถูกต้อง อย่าให้มีข้อผิดพลาด
6. การฝึกแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลา และสร้างความสนใจของผู้เรียน
7. การสร้างแบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจได้กว้างขวาง และส่งเสริมให้เกิดความคิด
8. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาได้ด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้า รวบรวมสิ่งที่พบเห็น บ่อย ๆ หรือสิ่งที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น และสามารถนำความรู้ไปใช้
9. ควรจะเป็นแบบฝึกสำหรับเด็กเก่ง และในขณะเดียวกัน ก็เป็นแบบซ่อมเสริมสำหรับเด็กอ่อนด้วยแบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยเสริมทางทักษะให้กับผู้เรียนการสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องศึกษาองค์ประกอบและลักษณะของแบบฝึกเพื่อเลือกใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

วันชัย ไทยใหม่ (2539, หน้า 19) ได้ให้คำแนะนำว่าแบบฝึกควรสร้างโดยใช้จิตวิทยา ดังนี้

1. ระวังให้นักเรียนเกิดความสนใจโดยการใช้แบบฝึกหัดหลายๆชนิด
 2. ให้นักเรียนมีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงความสามารถและเข้าใจลงในแบบฝึกหัด
 3. ให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนมาตอบในแบบฝึกหัดให้ตรงเป้าหมายได้
- กุสยา แสงเดช (2545, หน้า 6-7) ได้กล่าวแนะนำผู้สร้างแบบฝึกให้ยึดลักษณะแบบฝึกที่ดี ดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรคงชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ หรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยากเกินไปเพราะจะทำให้ความเข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายและเหมาะสมกับผู้ใช้เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนด้วยตนเองได้
2. แบบฝึกที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดหมายของการฝึก ลงทุนน้อย ใช้นาน ทนสมัย
3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกเหมาะกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. แบบฝึกที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่องๆแต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไปแต่ควรมีกิจกรรมหลายแบบเพื่อสร้างความสนใจ และไม่เบื่อในการทำและฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนชำนาญ
5. แบบฝึกที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดคำตอบในแบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้ คำข้อความรูปภาพในแบบฝึก ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจของ นักเรียนก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ว่า นักเรียนจะเรียนได้เร็วในการกระทำที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ
6. แบบฝึกที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อยๆหรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้นๆมากยิ่งขึ้น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่ได้ฝึกนั้นมีความหมาย ต่อเขาตลอดไป
7. แบบฝึกที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายๆด้านเช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์ เป็นต้น ฉะนั้นการทำแบบฝึกแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่านักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อนจะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด
8. แบบฝึกที่ดีจัดทำเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นแนวทางและทบทวนด้วยตนเองต่อไป

9. การที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่างๆ ของนักเรียนชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้ทันทั่วถึง

10. แบบฝึกที่จัดทำขึ้น นอกจากที่มีอยู่ในหนังสือจะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

11. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องจัดเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาออกแบบฝึกจากตำราเรียนทำให้มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่างๆ ได้มากขึ้น

12. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มแน่นอนต้องลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงกระดาษทุกครั้ง และผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระเบียบ

ในการเรียนการสอนภาษาไทยนั้น จะให้ผลทั้งตัวผู้สอนและผู้เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนจะต้องได้ รับผิดชอบต่อผลสำเร็จในการเรียนตามลำดับขั้นที่กำลังเรียนอยู่นั้น และผู้สอนมีบทบาทมากถ้าผู้สอนไม่เข้าใจจิตวิทยาเกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้สอนจะบรรลุผลสำเร็จในการสอนได้ยากเมื่อเป็นเช่นนั้นผู้เรียนจะไม่สนใจในการเรียน ดังนั้นผู้สอนซึ่งได้แก่ ครู อาจารย์จะต้องเข้าใจจิตวิทยาการศึกษาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ดังที่ (อ้างใน ผ่องศรี สุริยะป้อ, 2545, หน้า 16) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีจิตวิทยา สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล

การเรียนการสอนภาษาไทยต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมากเพราะนอกจากการใช้ภาษาของเด็กที่แตกต่างกันแล้วสภาพแวดล้อมของเด็กก็มีส่วนสำคัญต่อการเรียนภาษา เพราะเด็กบางคนเติบโตมาในกลุ่มที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการดำรงชีวิตประจำวัน

2. ความพร้อม

ความพร้อมก็คือสภาพการเจริญเติบโตของร่างกาย ความรู้สึกรูปร่าง และความรู้สึกที่จะรับรู้สิ่งที่ครูสอนให้ ซึ่งมีองค์ประกอบคือ วุฒิภาวะ ประสบการณ์เดิม และความสัมพันธ์ของบทเรียนกับตัวเด็ก

3. กระบวนการเรียนรู้

การเรียนรู้ คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีผลมาจากการที่บุคคลได้รับประสบการณ์ที่มีผลต่อความเจริญงอกงามของบุคคลทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาซึ่งทำให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้

4. ลักษณะของการเรียนรู้

เด็กจะเรียนรู้ได้นั้น เกิดจากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

5. เป้าหมายของการเรียนรู้

การตั้งเป้าหมายของครูก่อนสอนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อที่จะได้ดำเนินการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ เป็นการกระตุ้นความสนใจในบทเรียนให้มากขึ้น เมื่อนักเรียนรู้ว่าจุดมุ่งหมายของการเรียนคืออะไร และเรียนแล้วจะได้รับสารประโยชน์อย่างไรบ้าง ดังนั้นครูผู้สอนต้องตั้งจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมไว้ในแต่ละบทเรียน มีวิธีที่ดีที่สุดอีกประการหนึ่งคือ การให้นักเรียนช่วยกันตั้งเป้าหมายในแต่ละเรื่องไว้

6. การเรียนโดยการฝึกฝน

การฝึกหัดบ่อยๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ผลเร็วขึ้น วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะการฝึกฝนบ่อยๆ จะทำให้เกิดการแม่นยำในเนื้อหาดีขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการใช้ภาษา การเรียน การอ่านต่างๆ ถ้าได้ทำบ่อยๆ ความชำนาญจะเกิดขึ้น เขียนคำผิมน้อยลง ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น

7. การเรียนรู้โดยการลงมือกระทำด้วยตนเอง

การได้ทำกิจกรรมเองจะเกิดการเรียนรู้เพราะประสบการณ์ตรง

8. กฎแห่งกรรม

ผลแห่งปฏิกิริยาตอบสนองใดที่พอใจ บุคคลย่อมกระทำการกรรมนั้นซ้ำอีก แต่ผลของปฏิกิริยาใดที่ไม่เป็นที่พอใจ บุคคลย่อมจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำการกรรมนั้นอีก การตรวจผลงานของนักเรียนและแจ้งผลให้ผู้เรียนทราบอย่างสม่ำเสมอทำให้ผู้เรียนเห็นทั้งข้อดีข้อด้อยของตนเอง ย่อมเกิดกำลังใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองได้ และแสวงหาวิถีทางที่ถูกต้องในการแก้ไข ปัญหาในการเรียน การใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียน หากมีการวัดผลโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วยจะเป็นการดี เพราะนอกจากจะทำให้ให้นักเรียนทราบผลของการฝึกหัด หรือการเรียนของตนโดยรวดเร็วแล้ว ยังทำให้เกิดความภูมิใจว่านักเรียนมีส่วนค้นพบข้อมูลถูกต้องและข้อคิดด้วยตนเอง

9. กฎแห่งการนำไปใช้

การเรียนรู้จะเกิดผลดีเมื่อนำความรู้นั้นไปใช้ วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะความแน่นแฟ้นในเนื้อหาวิชาขึ้นอยู่กับการฝึกฝนและการนำไปใช้ ถ้าฝึกฝนไว้ดีแล้วแต่ไม่มีโอกาสใช้ไม่ซ้ำและลืมในการจัดการเรียนการสอนควรให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนบ่อยๆ เพราะเมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนบ่อยจะเกิดความคล่องแคล่ว หรือเกิดทักษะ เช่น ให้นักเรียนฝึกพูดข้อความสั้นๆ บ่อยๆ นักเรียนจะเป็นคนที่กล้าพูดและพูดให้คนฟังรู้เรื่อง

10. กฎแห่งแรงจูงใจ

ภาษาไทยเป็นวิชาที่นักเรียนไม่สนใจหรือให้ความสนใจน้อย เพราะนักเรียนต่างคิดว่า เป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้ว และใช้อยู่เป็นประจำ ดังนั้นการสอนที่จะให้ได้ผลดีต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ แรงจูงใจที่สำคัญที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ คือ

10.1 บุคลิกภาพของครู

10.2 วิธีสอน

10.3 ความสำเร็จผลในการเรียนรู้ของผู้เรียน

10.4 การยกย่องชมเชยหรือการตำหนิ

10.5 สื่อการเรียน

10.6 การได้มีโอกาสร่วมกิจกรรม

10.7 การได้มีโอกาส เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับผู้อื่น

10.8 ผลงานมีโอกาสได้รับการเผยแพร่

11. การเสริมกำลังใจ

การเสริมกำลังใจเป็นการให้นักเรียนเกิดความภูมิใจตนเองทำอะไรถูกต้องเหมาะสมแล้ว ได้รับคำชมเชย การเสริมกำลังใจทำได้โดยการพูดคุยยกย่องชมเชย การให้รางวัล การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและการสนับสนุนให้ทำเมื่อทราบว่านักเรียนมีความสามารถ

ประโยชน์ของแบบฝึก

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2517, หน้า 189) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

Petty (ยุพา ยิ้มพงษ์, 2522, หน้า 18) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ

2. ช่วยเสริมทักษะ แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกทักษะ แต่จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน

4. แบบฝึกหัดช่วยเสริมให้ทักษะคงทน

5. แบบฝึกหัดที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกหัดที่จัดขึ้นเป็นรูปเล่มเด็กสามารถเก็บรักษาไว้ได้

หลักการสร้างแบบฝึก

มีหลักดังต่อไปนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็กแต่ละวัย เช่น แบบฝึกสำหรับเด็กเล็ก หรือระดับอนุบาลและชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 เน้นภาพมากกว่าคำ เด็กวัย 9 – 11 ขวบ จะสนใจเรื่องราว เนื้อหาสาระประเภทสารคดี เรื่องราวจากตำรา ดำเนินการ คำบอกเล่ามากกว่านิทาน วัย 11 – 16 ปี ชอบอ่านเรื่องยาว ๆ ต้องเนื้อหาสาระมากกว่ารูปภาพ เป็นต้น
 2. ใช้สำนวนภาษาง่าย ๆ โดยเฉพาะคำสั่งต้องกระชับ และชัดเจน ไม่ใช่ศัพท์ยากเกินไป
 3. ให้ความหมายต่อชีวิต หมายถึง แบบฝึกนั้นมียุทธประสงค์ที่ชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียนฝึกเพื่ออะไร ให้ข้อคิดคติธรรมอะไรแฝงอยู่
 4. ฝึกให้คิดได้เร็ว และสนุก ปกติหนังสือเรียนมักจะสร้างความจำเจ ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายได้ง่าย ดังนั้นแบบฝึกจะต้องแตกต่างไปจากหนังสือเรียน หรือแบบฝึกหัดในหนังสือเรียน โดยเน้นให้ผู้เรียนได้คิดได้เร็ว และสนุก โดยมีเกม หรือมีกิจกรรมหลากหลาย
 5. ปลุกความสนใจ ด้วยรูปภาพ และรูปแบบที่แปลก และแตกต่างจากที่ผู้เรียนเคยเห็น
 6. เหมาะสมกับวัย และความสามารถของนักเรียน แบบฝึกที่ดีไม่ควรมากเกินไป ทำให้ผู้เรียนเบื่อ และไม่สนใจ และไม่ควรมีกิจกรรมซ้ำ ๆ
 7. อาจศึกษาด้วยตนเอง ตามล้าพัง
- ขั้นตอนการสร้างแบบฝึก
1. วิเคราะห์ปัญหา และสาเหตุการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยอาศัยข้อมูลจาก
 - 1.1 ปัญหาที่เกิดขึ้นขณะทำการสอน
 - 1.2 ปัญหาการผ่านจุดประสงค์ / ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของผู้เรียน
 - 1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.4 ผลจากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
 2. ศึกษารายละเอียดของหลักสูตร เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์ และกิจกรรม
 3. พิจารณาแนวทางการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากข้อ 1 โดยการสร้างแบบฝึก และเลือกเนื้อหาในส่วนที่จะสร้างแบบฝึกนั้นว่าจะทำเรื่องใดบ้าง กำหนดเป็นโครงเรื่องไว้
 4. ศึกษารูปแบบของการสร้างแบบฝึกจากเอกสารตัวอย่าง
 5. ออกแบบชุดฝึกแต่ละชุดให้มีรูปแบบหลากหลาย น่าสนใจในส่วนที่จะสร้างแบบฝึกนั้นว่าจะทำเรื่องใดบ้าง กำหนดเป็นโครงเรื่องไว้
 6. ลงมือสร้างแบบฝึกในแต่ละชุด พร้อมทั้งข้อทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน ให้สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

7. ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
 8. นำไปทดลองใช้ แล้วบันทึกผลเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง
 9. ปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
 10. นำไปใช้จริง และเผยแพร่ต่อไป
- ข้อเสนอแนะในการสร้างแบบฝึก

1. ในแต่ละแบบฝึกอาจมีเนื้อหาสรุปย่อ หรือเป็นหลักเกณฑ์ไว้ให้ผู้เรียนได้ศึกษาทบทวนก่อน
2. ต้องให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาก่อนใช้แบบฝึก
3. ควรสร้างแบบฝึกให้ครอบคลุมเนื้อหา และจุดประสงค์ที่ต้องการ และไม่ยากหรือง่ายเกินไป
4. คำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็กให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะ และความแตกต่างของผู้เรียน
5. ควรศึกษาแนวการสร้างแบบฝึกให้เข้าใจก่อนปฏิบัติการสร้าง อาจนำหลักการของผู้อื่น หรือทฤษฎีการเรียนรู้ของนักการศึกษา หรือนักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหา และสภาพการณ์ได้
6. ควรมีคู่มือการใช้แบบฝึก เพื่อให้ผู้สอนคนอื่นนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวาง หากไม่มีคู่มือ ต้องมีคำชี้แจงขั้นตอนการใช้ที่ชัดเจน แนบไปในแบบฝึกด้วย
7. การสร้างแบบฝึกควรพิจารณารูปแบบให้เหมาะสมกับธรรมชาติของแต่ละเนื้อหาวิชา
8. การออกแบบชุดฝึกควรมีความหลากหลาย ไม่ซ้ำซาก ไม่ใช่รูปแบบเดียว เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ควรมีแบบฝึกหลายๆ แบบ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะอย่างกว้างขวาง และส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์อีกด้วย
9. การใช้ภาพประกอบเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้แบบฝึกนั้นน่าสนใจ
10. แบบฝึกต้องมีความถูกต้อง อย่าให้มีข้อผิดพลาดโดยเด็ดขาด เพราะผู้เรียนจะจำในสิ่งที่ผิดๆ ตลอดไป

ณัฐณี ศรีคำ (อ้างใน รัชณี ศรีไพรวรรณ, 2549, หน้า 14) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ทำให้เด็กเข้าใจบทเรียนได้มากยิ่งขึ้น
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน
3. ช่วยให้ผู้ครูสามารถปรับปรุงเนื้อหาวิธีสอน และกิจกรรมแต่ละบทเรียน
4. ช่วยเด็กให้เรียนได้ดีตามความสามารถของเด็ก

5. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้
6. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำดับโดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

ณัฐณี ศรีคำ (อ้างใน กรรณิการ์ พวงเกษม, 2535, หน้า 7) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกที่มีต่อการเรียนรู้ คือ

1. เป็นการเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครู เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำอย่างเป็นระบบระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น แต่ต้องอาศัยการส่งเสริมและเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จ ในด้านจิตใจมากขึ้น
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน โดยกระทำดังนี้
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้สิ่งนั้น
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลายๆครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. แบบฝึกที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้หลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นแนวทางและทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. การให้เด็กทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่างๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้ทันทั่วถึง
8. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือจะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยจะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องจัดเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาออกแบบฝึกจากตำราเรียนทำให้มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่างๆ ได้มากขึ้น
10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มแน่นอนต้องลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงกระดาษไขทุกครั้ง และผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระเบียบ

จากประโยชน์ที่กล่าวมา สรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพ จะช่วยทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะได้เป็น อย่างดี แบบฝึกที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยที่ดีของครูทำให้ครูลดภาระการสอนลงได้ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี

จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

ในการสร้างแบบฝึกให้สมบูรณ์และเหมาะสมสำหรับนำไปใช้กับนักเรียน ผู้จัดทำแบบฝึกจำเป็นต้องอาศัยหลักจิตวิทยาเข้าช่วยเพื่อให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้ให้คำแนะนำไว้ดังนี้

ในการสร้างแบบฝึก วันไชย ไทยใหม่ (2539, หน้า 18) ได้กล่าวสรุปการนำเอาแนวคิด ทฤษฎี Thorndike ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ 3 ข้อมาประยุกต์ใช้กับการสร้างแบบฝึก คือ

1. กฎแห่งความพร้อม คือ ทำให้ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ ผลที่เกิดจากการฝึกซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสนใจ และตั้งใจฝึกจนกระทั่งประสบผลสำเร็จในที่สุด
2. กฎแห่งการฝึกหัด คือ สิ่งใดที่ได้กระทำบ่อยๆ จะทำให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่วแม่นยำยิ่งขึ้น หากไม่ได้ฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆ จะทำไม่ได้ดี
3. กฎแห่งผล คือ การให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ทราบผลการกระทำโดยทันทีเพื่อสร้างความพึงพอใจแก่นักเรียน ครูก็จะเฉลยคำตอบทันทีที่ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเสร็จ และทำให้ทราบว่าทำถูกหรือผิดอย่างไร และจะได้แก้ไขข้อบกพร่องได้ด้วย

การสร้างแบบฝึกต้องอาศัยทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ ทฤษฎีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องมี

1. ทฤษฎีการลองผิดลองถูกของธอร์นไดค์ สรุปเกณฑ์การเรียนรู้ คือ
 - กฎความพร้อม หมายถึง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลพร้อมที่จะทำ
 - กฎผลที่ได้รับ หมายถึง การเรียนรู้จะเกิดขึ้น เพราะบุคคลกระทำซ้ำ และยิ่งทำมาก ความชำนาญจะเกิดขึ้นได้ง่าย
2. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์ พอสรุปได้ว่า บุคคลเรียนรู้ได้ด้วยการกระทำ โดยมีการเสริมแรง เป็นตัวการ เมื่อบุคคลตอบสนองการเร้าของสิ่งเร้า ควบคุมกันในช่วงเวลาที่เหมาะสมสิ่งเร้านั้นจะรักษาระดับ หรือเพิ่มการตอบสนองได้เพิ่มขึ้น
3. วิธีการสอนของกาเย ซึ่งมีความเห็นว่า การเรียนรู้มีลำดับขั้น และผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก
4. แนวคิดของบลูม ซึ่งกล่าวถึงธรรมชาติผู้เรียนแต่ละคนว่า มีความแตกต่างกัน ผู้เรียนจะสามารถเรียนเนื้อหาในหน่วยย่อย ต่างๆ ได้ โดยใช้เวลาเรียนที่แตกต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเขียนคำให้ถูกต้องเป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนทุกประเภท ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าพบว่าได้มีผู้สนใจทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเขียนคำไว้หลายท่านดังนี้

วันไชย ไทยใหม่ (2539) ได้ศึกษาเรื่องการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสำหรับนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู

นิภา แก้วประทีป (2546) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา ตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่า แบบฝึกการออกเสียงและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกดสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถในการออกเสียงและเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกดได้

สุวิทย์ ชาวไทย (2549) ได้ศึกษาการสร้างชุดฝึกทักษะทางการอ่านและการเขียนคำศัพท์ในมาตราแม่กนสำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กฤษรา สุวรรณผล (2549) ได้ศึกษาการสร้างชุดฝึกทักษะทางการออกเสียงและการเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราสำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่ากระเหรี่ยงโปว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่าชุดฝึกสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถในการออกเสียงและการเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราได้และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะทางการออกเสียงและการเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราคิดเป็นร้อยละ 80.00 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

รุจิภาจน์ ปู่ดพรหม (2549) ได้ศึกษาการสร้างชุดฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กน และแม่กบ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่แม่ฮ่องสอน เขต 2 พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ฉะนั้นชุดฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กน และแม่กบที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

สมจิตต์ ชัยพูน (2551) การสอนซ่อมเสริมโดยใช้กิจกรรมเชิง บูรณาการเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน ชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนมีพัฒนาการการอ่านออกเสียงภาษาไทยสูงขึ้น $p < 47.76$ และเมื่อพิจารณารายบุคคลพบว่านักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการอ่านออกเสียงสูงขึ้นทุกคน

ณัฐณี ศรีคำ (2549) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กคสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนเทศบาลประตูลี้ อำเภอเมืองลำพูน ผลการศึกษาพบว่าแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กคที่สร้างขึ้นมีจำนวน 6 ชุด ชุดละ 10 แบบฝึก คือชุดที่ 1 แบบเลือกตัวสะกดมาเติมแล้วอ่าน ชุดที่ 2 แบบฝึกโยงเส้นคำและความหมาย ชุดที่ 2 แบบฝึกโยงเส้นคำและความหมาย ชุดที่ 3 แบบฝึกวงกลมที่เขียนถูก

ชุดที่ 4 แบบฝึกเลือกคำมาเติมให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง ชุดที่ 5 แบบฝึกวาดภาพแสดงความหมายของประโยค ถูกต้อง ชุดที่ 6 แบบฝึกเขียนประโยค จากคำและวาดภาพสามารถพัฒนาทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด หลังจากนักเรียนเรียนโดยใช้แผนการเรียนรู้ควบคู่กับแบบฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนร้อยละ 90.87 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์คะแนนที่ตั้งไว้ร้อยละ 60

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved